

La casa de foc – Francesc Serés

El protagonista de *La casa de foc*, l'última novel·la de Francesc Serés (Saidí, 1972), té la dèria d'explorar els voltants de la casa que ha llogat al Sallent, un veïnat de la Garrotxa. A peu o amb bicicleta, s'enfila als turons, s'embarbissa i recorre valls i fondalades. Aquestes exploracions es despleguen en paral·lel a l'interès que sent pels veïns, els nens de l'escola, els neorurals, els empresaris: no hi ha cap ésser ni cap col·lectiu que li sigui aliè.

La mateixa curiositat es manifesta a tota l'obra d'aquest autor. Els primers llibres, reunits a la trilogia *De fems i de marbres*, eren densos i al·legòrics. Després van venir els textos breus, centrats en la vida quotidiana, inicialment ficcions (*La força de la gravetat*, 2006) que de mica en mica es van anar decantant cap al reportatge (*La pell de la frontera*, 2014). Entremig, ha publicat un parell de llibres estranys: *Caure amunt* (2008), format per monòlegs de tres escriptors fundacionals: Ramon Muntaner, Ramon Llull, Jaume Roig; i *Contes russos* (2009), una presumpta antologia d'autors que venen a ser els heterònims esclaus de Serés.

Després de sis anys de silenci, ha retornat amb *La casa de foc*, una novel·la llarga que ha obtingut el Premi Proa. Tot i que aborda un gènere nou, Serés hi tracta els seus temes de sempre: la terra, els supervivents, la crisi econòmica i sentimental. El llibre gira al voltant d'un saurí, és a dir, un home que té el do de detectar l'aigua subterrània. Aquest do li proporciona avantatges, però també congrega odis i prevencions. Després de llogar la casa de Sallent, de mica en mica el narrador va descobrint els replers i les ombres del poble, un curiós ecosistema d'autòctons i de nous, d'invitacions i d'amenaces, de boscos d'alzines i de plantacions de marihuana.

El narrador està sol, acaba d'arribar, li costa entendre la maquinària social del lloc. M'ha recordat els investigadors de Raymond Chandler, sempre un pas per davant del lector, però uns quants passos darrere els protagonistes. També m'ha fet pensar en l'ambient rural que retrata William Faulkner, aquella sordidesa plena de revenges i de mentides, d'orgull i de secrets. Al contrari que aquest autor, Serés se serveix d'una prosa com un got d'aigua, que és més clara a cada llibre, mentre que el retrat moral va guanyant complexitat. El narrador no descriu els personatges, ni per dins ni per fora, sinó que ens enfronta a les seves paraules: gran part del llibre està format per diàlegs, llargs i equívocs, on no acabem de saber què és veritat i què és invenció, coacció o

dissimul. El peculiar triangle de *La casa de foc* (perquè sempre hi ha un triangle) el formen l'avi saurí, la mare soltera i l'adolescent perduda, amb els quals el narrador es relaciona de diferents maneres. Amb ells, mirarà de descobrir (i també els lectors) “la llum de dins de les coses”.